

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Řehák & Řehák, v. o. s.**, se sídlem Chorinova 23, Česká Třebová, zastoupený Mgr. Petrem Krátkým, advokátem se sídlem K Blahobytu 2500, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2021, č. j. 5 A 56/2018-63,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2021, č. j. 5 A 56/2018-63, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 8. 2017, č. j. PPR-26318- 12/ČJ-2016-990450, shledalo Policejní prezidium České republiky (dále též „prezidium“) žalobce vinným ze spáchání následujících správních deliktů:

a) dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění účinném do 31. 7. 2017 (dále též „zákon o zbraních“), tím, že jako držitel zbrojní licence v rozporu s § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních nezapisoval údaje o zbraních kategorie A, B nebo C a střelivu u 138 kusů zbraní do centrálního registru zbraní (dále též „CRZ“),

b) dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních tím, že jako držitel zbrojní licence v rozporu s § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních do 10 dnů neohlásil příslušnému útvaru policie změnu ráže nebo opravu zbraní mající za následek změnu kategorie 514 kusů zbraní,

c) dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních, tím, že jako držitel zbrojní licence skupiny A, B, C, D a E ve dnech 2. 1. 2016 až 28. 8. 2016 přenechával zbraně nebo střelivo

k manipulaci při prodeji své zaměstnankyni bez omezení přístupu, ačkoliv tato nebyla v době kontroly, tedy do dne 28. 8. 2016, držitelkou zbrojního průkazu skupiny D.
Za spáchání uvedených správních deliktů byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000 Kč.

[2] Rozhodnutí prezidia napadl žalobce odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 12. 2017, č. j. MV-138400-3/OBP-2017, zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud"), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Soud se ztotožnil s žalovaným, že skutková podstata správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních je naplněna již nevedením řádné evidence bez ohledu na to, zda by se nějaká zbraň mohla fakticky dostat mimo dozor státu. Vyskytly-li se chyby v psaní u více než 100 zbraní, jedná se nepochybně o správní delikt. I jedinou nezapsanou zbraň lze pak považovat za nikoliv nepatrné porušení zákona. V posuzované věci přitom došlo k tomuto pochybení v 7 případech. Městský soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný výslovně nevypořádal dílčí námitku týkající se absence držby 20 zbraní. Z odůvodnění rozhodnutí plyne, že ani tato skutečnost žalobce nezbavuje jeho povinnosti zapisovat úplné a správné údaje do CRZ.

[4] Městský soud nepřisvědčil ani námitce, že v případě správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních uplynula subjektivní roční lhůta pro zahájení řízení u zbraní, u nichž došlo k zápisu do CRZ před 17. 1. 2016. Podle městského soudu bylo rovněž řádně zahájeno řízení o správním deliktu dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních, ačkoli kontrolní protokol a příkaz obsahují jiný počet zbraní než prvostupňové rozhodnutí a neobsahují jejich specifikaci. Příkaz byl podáním odporu zrušen, čímž se z něj stal úkon zahajující řízení. Postačí proto, že byla zachována totožnost skutku od zahájení řízení do vydání rozhodnutí a že byl žalobce seznámen s upřesněním skutku a měl možnost na ně reagovat. Žalovaný dále správně dovodil, že změnu ráže nelze chápat pouze jako změnu vývrtu hlavně, ale také jako změnu použitelného náboje, jíž došlo ke změně kategorie zbraně. Ke splnění ohlašovací povinnosti dle § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních pak podle soudu nedojde zapsáním údajů do CRZ. Ohlášení změny kategorie zbraně je totiž povinností zvláštní. S ohledem na závažnost takové skutečnosti je nutné ji hlásit nad rámec povinností týkajících se CRZ. Jako opožděnou městský soud označil námitku uplatněnou při jednání, v níž žalobce poukazoval na to, že v roce 2015 nevlastnil 260 ks zbraní.

[5] V případě správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních neshledal městský soud pochybení v tom, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje také odkaz na § 38 odst. 2 písm. b) a odst. 3 zákona o zbraních. Skutečnost, že prezidium nadbytečně uvedlo ustanovení, která by vedla k neexistenci daného správního deliktu, nezakládá nezákonnost rozhodnutí. „Faktické nakládání se zbraní" ve smyslu § 2 odst. 2 písm. e) zákona o zbraních pak podle soudu nezahrnuje výhradně držení zbraně v rukou a manipulaci s ní. Z obsahu záručního listu plyne, že zaměstnankyně se zbraní nakládala tím, že ji prodávala. Naopak z něj nevyplývá, že by se prodeje za žalobce účastnila jiná osoba. Po žalobci lze přitom důvodně požadovat záznam o tom, že poučovací úkony vůči

zákazníkovi činila osoba, která má příslušný zbrojní průkaz. Přítomnost zbrojíře v prodejně je irelevantní, neboť ze záručního listu nevyplývá jeho angažování při prodeji. Podle soudu bylo spolehlivě prokázáno nakládání se zbraní ze strany zaměstnankyně. Městský soud doplnil, že pro naplnění skutkové podstaty daného správního deliktu postačí vytvoření podmínek pro faktické nakládání se zbraní, tedy možnost tak činit. Žalobce přitom uzavřel se zaměstnankyní dohodu o provedení práce, aniž by jakýmkoliv způsobem omezil její možnosti prodeje určitého zboží. Současně bylo při kontrole prokázáno, že zaměstnankyně se zbraněmi nakládala. Již pouhým uzavřením dohody o provedení práce bez toho, aby žalobce dostatečně účinně bránil nakládání dané zaměstnankyně se zbraněmi, tak žalobce poskytl možnost nakládat se zbraněmi neoprávněné osobě.

[6] Výši pokuty odpovídající 4 % maximální sazby neshledal městský soud nepřiměřenou co do absolutní výše i v poměru k horní sazbě. Podle něj lze naopak hovořit spíše o pokutě nízké s ohledem na to, že nebezpečnost jednání žalobce nebyla marginální a došlo ke spáchání více správních deliktů.

III.

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Ve vztahu k správnímu deliktu dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních namítl, že soud chybně posoudil právní otázku týkající se povinnosti stěžovatele zapsat do CRZ i zbraně, které se u něj v rozhodné době fakticky nenacházely, neboť byly v držení ÚOOZ, později NCOZ. Stěžovatel zdůraznil, že CRZ je primární evidencí místa výskytu zbraně podléhající registraci v každé fázi její existence, nikoliv evidencí vlastnických práv ke zbraním. Jde tedy o evidenci zbraní, které držitel zbrojní licence přechovává. V rozhodné době nicméně stěžovatel nepřechovával celkem 20 zbraní, u nichž byl sankcionován za chybnou evidenci. Povinnost zapsat tyto zbraně do CRZ nedopadala na něj, ale na Policii ČR.

[8] Stěžovatel se dále neztotožnil se závěrem městského soudu, že v případě správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních uplatnil opožděně námitku týkající se nesprávného zahrnutí 260 ks zbraní do předmětu řízení, neboť je stěžovatel v rozhodné době ani nevlastnil. Tato argumentace představovala rozvinutí žalobního bodu, v němž stěžovatel poukazoval na chybné vymezení předmětu správního řízení. V ní dovozoval chybnou specifikaci zbraní, kterých se mělo týkat porušení povinnosti podle § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních. Vyjádřil pochybnosti, že 514 ks zbraní, které jsou uvedeny v příloze ze dne 22. 5. 2017 jsou těmi, které byly v roce 2016 kontrolovány. V průběhu kontroly totiž nebyla provedena žádná specifikace kontrolovaných zbraní. Tyto své pochybnosti pouze rozvedl poukazem na obsah oznámení ze dne 22. 5. 2017, podle něhož byla úprava u 514 ks zbraní provedena nejpozději v roce 2015. Současně však z přílohy oznámení vyplývá, že 260 ks zbraní do konce roku 2015 ani nevlastnil. Tyto zbraně jsou tak do předmětu řízení zahrnuty nesprávně a ze zcela nepřezkoumatelných důvodů. Městský soud pochybil, pokud tuto námitku stěžovatele nevypořádal. Správné vymezení předmětu řízení by nutně muselo vést ke snížení pokuty, která byla stěžovateli uložena.

[9] Stěžovatel dále ve vztahu k správnímu deliktu dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních uvedl, že městský soud vůbec nevypořádal jeho námitku spočívající v tom, že daného jednání se nedopustil stěžovatel, ale zbrojíř. Nejedná se tedy o správní delikt dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních, ale dle písm. a) téhož ustanovení. Tím, že městský soud tuto námitku zcela ignoroval, zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností.

[10] S ohledem na uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že povinnost zápisu zbraní do CRZ dopadá na držitele zbrojní licence, tedy na stěžovatele. Byť bylo 20 zbraní dočasně v dispozici ÚOOZ, jejich držitelem ve smyslu zákona o zbraních - a tedy i osobou povinnou provádět zápisy v CRZ - byl i nadále stěžovatel. Námitka týkající se chybného sankcionování v případě 260 ks zbraní pak byla podle žalovaného uplatněna opožděně a žaloba její předobraz neobsahuje. Ve vztahu k chybné kvalifikaci skutku spočívajícího v nakládání se zbraní neoprávněnou osobou žalovaný poukázal na § 32 odst. 1 písm. d) zákona o zbraních, dle kterého je protiprávní jednání zbrojíře přičitatelné držiteli zbrojní licence, u kterého vykonává takovou funkci. I pokud by tedy bylo prokázáno spáchání přestupku zbrojířem stěžovatele, nevylučuje to deliktní odpovědnost stěžovatele. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelnost představuje tak závažnou vadu rozhodnutí, že by se jí Nejvyšší správní soud musel zabývat i v případě, že by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského (městského) soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). Např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007,

sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*.“ Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, dále uvedl, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“

[16] Výše uvedené požadavky na přezkoumatelnost napadený rozsudek nesplňuje. Je totiž třeba přisvědčit námitce stěžovatele, že městský soud nevypořádal žalobní námitku týkající se správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních, která spočívala v tom, že za sankcionované jednání není odpovědný stěžovatel, ale jeho zbrojíř, a to podle § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Tuto námitku uplatnil stěžovatel pod bodem V. žaloby, kde se jí věnoval na takřka celé jedné straně. Poukazoval na to, že v protokolu o výsledku kontroly č. j. PPR-20278-6/ČJ-2016, ze dne 1. 9. 2016, je v části nazvané „Povinnosti zbrojíře“ uvedeno, že „*v době kontroly bylo zjištěno, že zbrojíř přenechal zbraň fyzické osobě slečně Z. Ř.*“, nicméně navzdory tomu je jednání dané fyzické osoby přičítáno stěžovateli, nikoliv zbrojíři. Současně stěžovatel upozornil na to, že kontrolní orgán v této souvislosti chybně odkazoval na § 39 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních a dále dovozoval, že došlo k chybnému právnímu hodnocení zjištěného skutkového stavu ze strany obou správních orgánů. Tyto podle něj zcela přehlédly § 40 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, který upravuje povinnost zbrojíře, jejíž porušení bylo při kontrole zjištěno. Správní orgány se s tímto rozporem podle stěžovatele řádně nevypořádaly.

[17] Na tuto argumentaci městský soud v napadeném rozsudku přezkoumatelným způsobem nereagoval. V souvislosti se správním deliktem podle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních se omezil na konstatování, že kontrolní protokol slouží k zachycení skutkového stavu a jako podklad rozhodnutí a že pro vymezení a totožnost skutku je rozhodné zahájení řízení. Dodal, že případné nepřesnosti uvedené v kontrolním protokolu tedy nemají vliv na zákonnost rozhodnutí. Jádro popsané žalobní námitky však spočívalo v tom, že stěžovatel nemůže být odpovědný za spáchání správního deliktu, neboť přenechání zbraně osobě bez příslušného zbrojního průkazu se podle kontrolního zjištění dopustil přímo jeho zbrojíř a porušení povinností zbrojířem nemůže být přičítáno stěžovateli jako jeho správní delikt. S jádrem žalobní námitky se městský soud nevypořádal ani dále v odůvodnění rozsudku. Zde se věnoval formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí, otázce vymezení a prokázání faktického nakládání se zbraní ze strany zaměstnankyně stěžovatele a okamžiku vzniku správního deliktu vzhledem k uzavřené dohodě o provedení práce. Nejvyšší správní soud proto musí konstatovat, že městský soud výše uvedenou žalobní námitku v napadeném rozsudku řádně nevypořádal.

[18] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek je ve vztahu k vypořádání uvedené námitky nepřezkoumatelný.

[19] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu z důvodu absence reakce na část žalobní argumentace je sama o sobě důvodem pro zrušení tohoto rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Tato skutečnost však nebrání Nejvyššímu správnímu soudu, aby se s ohledem na zásadu ekonomie řízení vypořádal s kasačními námitkami směřujícími proti těm částem odůvodnění napadeného rozsudku, které nejsou zatíženy touto vadou.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítl, že v rozhodné době nepřechovával celkem 20 zbraní, u kterých je mu vytýkáno jejich nezaevidování do CRZ. Od roku 2009 s dotčenými zbraněmi dlouhodobě fakticky disponoval ÚOOZ, později NCOZ a stěžovateli byly vráceny do držení až na základě usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 7 T 10/2012-10849, ze dne 2. 10. 2019.

[21] Podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních *se držitel zbrojní licence skupiny A až J dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 39 odst. 1 písm. m) nebo § 73a odst. 8 písm. a) nezapisuje údaje o zbraních kategorie A, B nebo C a střelivu do těchto zbraní, které jsou předmětem činností uvedených v § 2 odst. 2 písm. d), a černém loveckém prachu, bezdýmném prachu a zápalkách do centrálního registru zbraní nebo je zapisuje v rozporu s § 73a.*

[22] Stěžovateli bylo vytýkáno porušení § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních. Dle toho ustanovení *je držitel zbrojní licence skupiny A až J povinen zapisovat údaje o zbraních kategorie A, B nebo C a střelivu do těchto zbraní, na které nemá vydán průkaz zbraně, a černém loveckém prachu, bezdýmném prachu a zápalkách do centrálního registru zbraní.*

[23] Pochybení stěžovatele mělo spočívat mimo jiné v tom, že po zavedení CRZ některé zbraně do tohoto registru vůbec nezapsal. Stěžovatel je sankcionován za období od 1. 10. 2014 do 25. 8. 2016. Povinnost zapisovat údaje o zbraních do CRZ byla do zákona o zbraních vložena jeho novelou provedenou zákonem č. 170/2013 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2014. Jednalo se o novou povinnost, jejímž cílem bylo zajištění elektronizace evidence zbraní.

[24] Podle čl. II bodu 4. přechodných ustanovení k uvedené novele zákona o zbraních platilo, že *držitel zbrojní licence je povinen do 3 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona zapsat do centrálního registru údaje o všech zbraních kategorie A, B nebo C, na které nemá vydán průkaz zbraně, střelivu do těchto zbraní, černém loveckém prachu, bezdýmném prachu a zápalkách, které má ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona zapsány ve svých příslušných evidencích.*

[25] Z citovaných ustanovení jasně vyplývá, že po zavedení CRZ bylo povinností stěžovatele zapsat do 1. 10. 2014 do CRZ všechny zbraně kategorie A, B nebo C, na které nemá vydán průkaz zbraně, a které má zapsány ve svých příslušných evidencích. Z hlediska splnění této povinnosti je přitom rozhodné právě a pouze to, že určitá zbraň byla zapsána v příslušné evidenci stěžovatele a současně na ni neměl vydán průkaz zbraně. Bez významu je tak skutečnost, zda stěžovatel s danou zbraní skutečně fyzicky v rozhodnou dobu disponoval, resp. ji měl dočasně v držení ÚOOZ. Takový postup zákonodárce ostatně logicky odpovídá tomu, že na základě novelizace zákona o zbraních

fakticky docházelo k elektronizaci evidence, kterou měl stěžovatel k dispozici. Námitka, že se některé zbraně fyzicky nacházely v dispozici ÚOOZ, je proto lichá.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti městskému soud rovněž vytkl, že chybně posoudil jako opožděnou jeho dílčí námitku týkající se toho, že v roce 2015 nevlastnil část zbraní (260 ks), přičemž podle oznámení prezidia o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí ze dne 22. 5. 2017 měla být provedena změna kategorie u všech 514 kusů zbraní nejpozději v roce 2015.

[27] Podle § 71 odst. 1 písm. b) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) obsahovat *žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.* Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body *jen ve lhůtě pro podání žaloby.* Ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu *podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.* Pokud tedy žalobce doplní žalobu po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby o další argumenty, je třeba rozlišit, zda tyto argumenty pouze upřesňují či podrobněji rozvíjejí námitky uplatněné již v žalobě, nebo zda nepřípustně rozšiřují žalobu o další žalobní body (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005-43).

[28] Stěžovatel uplatnil v žalobě v souvislosti se správním deliktem podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních řadu dílčích námitek, a to pod bodem IV. žaloby. Hned v prvních dvou odstavcích této části žaloby vznesl námitky týkající se vymezení předmětu správního řízení. Konkrétně poukazoval na to, že v protokolu o výsledku kontroly ze dne 1. 9. 2016 ani v příkazu ze dne 25. 1. 2017 není provedena specifikace zbraní, kterých se mělo neohlášení změny kategorie zbraní týkat. Předmět řízení byl podle něj vymezen teprve v rozhodnutí prezidia ve věci samé ze dne 8. 8. 2017, což označil za důvod zakládající nezákonnost rozhodnutí. Stěžovatel tedy v souvislosti s předmětem správního řízení rozporoval pouze to, že byl seznámen se specifikací zbraní, jichž se mělo vytýkané pochybení týkat, teprve v prvostupňovém rozhodnutí a dále zpochybňoval, že podkladem prvostupňového rozhodnutí byla příloha 10 oznámení prezidia o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí ze dne 22. 5. 2017. Nijak konkrétně však nezpochybňoval rozsah zbraní, u nichž mělo k porušení zákona dojít.

[29] Z uvedeného vyplývá, že městský soud posoudil otázku včasnosti sporné dílčí námitky zcela v souladu s citovanými ustanoveními s. ř. s. Správně stanovil okamžik uplynutí lhůty pro podání žaloby. Dospěl také ke správnému závěru, že argumentace poukazující na absenci vlastnického práva k části zbraní představuje zcela novou a svébytnou argumentační linii a nelze ji podřadit pod žalobní námitku týkající se vymezení předmětu správního řízení. Zpochybňoval-li stěžovatel v žalobě pouze dostatečnost specifikace kontrolovaných zbraní ve správním řízení, není takto uplatněná námitka stran vymezení předmětu řízení s to zastřešit pozdější argumentaci stěžovatele založenou na chybějícím vlastnickém právu k části těchto zbraní. Nelze se dovolávat přezkumu opožděně doplněných námitek pouze z toho důvodu, že v obecnější rovině spadají do obdobné kategorie jako jiné dříve uplatněné námitky. Přiměřeně lze odkázat

na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 Afs 41/2011-178, z něhož plyne, že ani dvě námitky týkající se obecně způsobu stanovení daně nelze pro účely rozhodnutí o žalobě sloučit a tvrdit, že včas uplatněná námitka je rozvinuta námitkou uplatněnou později (srov. také rozsudek tohoto soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 61/2016-35).

[30] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž opakovaně uváděl, že uložená pokuta byla nepřiměřená. Tomu však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Naopak, ve shodě s městským soudem zastává názor, že stěžovatel se dopustil porušení zákona ve vysokém počtu případů, přičemž v jednání stěžovatele lze spatřovat vyšší nebezpečnost s ohledem na povahu věcí, se kterými nakládá (střelné zbraně). S ohledem na rozsah pochybení stěžovatele a závažnost jeho jednání lze skutečně pokutu ve výši 4 % maximální sazby považovat spíše za nízkou. Na tom nic nemění ani to, zda některá pochybení vyplývala pouze z chyb v psaní. I kdyby tomu tak bylo, s ohledem na počet těchto pochybení tato skutečnost na přiměřenosti pokuty nemůže nic změnit. Stěžovatel by si měl být vědom toho, že obchoduje se střelnými zbraněmi, čemuž nutně odpovídají i nároky na evidenci těchto zbraní, které musí být věnována dostatečná pozornost.

[31] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit a vrátit věc městskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Městský soud proto v dalším řízení srozumitelně vypořádá žalobní argumentaci stěžovatele týkající se jeho odpovědnosti za sporné jednání spočívající v přenechání zbraně dotčené zaměstnankyni.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2023

David Hipšr
předseda senátu